

3950.

Печално е да гледаш как в престъпник
Превръща се идеалист велик
Когато луксът става негов спътник
И накърнява праведния лик.

Това е често следваната схема
В живота на бунтовните бойци,
Поели на победата ярема,
За да го крият с лаврови венци.

Те чакат от другарите си слава
За някога проливаната кръв,
Която всяка низост оправдава
С твърдението „Той не е такъв!“

Какъв е вече той отлично знае,
Но златото му пречи да признае.

3951.

Любов, мечти, очакване, доверие
И отчаяние чертаят път
Към мрачното житейско навечерие,
Смъртта за да обсеби нашта плът.

По силата на строго разписание
Безброй човеци следват този ред –
Надежда се превръща в отчаяние
И този факт от всички е приет.

Обратният процес е изключение,
Но в книжнината ни е гост желан,
Където е полезно украшение
На разказ, повест и дори роман.

Когато няма жито във хамбара,
Какво остава на човека? – Вяра.

3952.

Сред същества, които методично
Изстребват своите себеподобни,
Човек с усърдие трагикомично
Си съчинява думите надгробни.

На своята убийствена наука
Прибира плодовете най-опасни,
От тях планетата му се пропука
И в Нищото готов е да я тласне.

На Злото и Доброто от дървото
Остана само притчата за рая
И скелета свещен на божеството,
Кое то той самият си извая.

Въпросът е: „Ще има ли живот?“ -
Залаганията са вече в ход.

3953.

Премного векове след Марк Аврелий
У нас монархът важен труд издава
И главната от неговите цели
Е нам съвет за правдата да дава.

Той не размахва ножове и саби,
Ръцете му защото са заети
Народното имущество да граби
И всичко, за каквото се досети.

Не знам дали го е кърмила майка,
Но той, като наследник на баща си,
Е вече мощен главатар на шайка –
Страшилище за хора и за каси.

Душата му, от грехове преяла,
Сега ни черпи с притчи за морала.

3954.

*Историята - свършен слепец -
на сто героя, ни един мъдрец.
(Дж. Байрон, "Бронзовия век")*

Поредицата от велики люде
Краси Историята не от днес
И честването им в нас гордост буди,
Защото влагаме и наша чест.

Те биват силни, умни, щедри, смели,
Със много надживели своя век,
Но ще приемем ли, че са успели
Да се вживеят и в „добър човек“?

Не са! И нивга няма да успеят,
В Историята няма доброта,
Добрите хора в нея не виреят,
Там липсват те дори като мечта.

Един (според евангелско предание),
На кръст разпънат бил за назидание.

3955.

Оръжията вече остаряват
Едва ли не преди да са създадени,
А трябва бързо да се претопяват
Веднага там, където са продадени.

И от това тревожно ускорение
В конвулсии планетата трепери,
А мир жадуващото население
Напразно търси изход да намери.

Изригва злобата праисторическа,
Въоръжена с атомни снаряди
И с лицемерна маска химерическа
Към смърт повежда възрастни и млади.

Започва се без всяко разгласяване
Общочовешко саморазрушаване.

3956.

Не е потребно никакво усилие,
На чужд език за да се пише зле –
Посочва примери във изобилие
Пегас с проскубаните си криле..

Навред литературната ентропия
За своето предимство дава знак,
Докато стародавната Европа е
Добре снабдена със словесен брак.

Поет, начело между неизвестните,
Преведен е на урду и иврит,
Но пак е неизвестен между свестните

Обаче с нрав сърцат и упорит,
Е гордост за прекрасната Родина
Със факта, че превеждан е в чужбина.

3957.

Отнемат ли врага на комуниста,
Той няма да е вече комунист,
Затуй се търсят с алчност напориста
Човеци с вражеска животопис!

В невръстните не среща съпротива
Затуй със тях започва най-напред –
Деца на враговете му не бива
Да се записват в университет.

Роднините нима ще се подминат?
Това не ще допусне нивга той!
В изгнание те трябва да заминат
Или в концлагер да измрат от бой!

А щом запасът му се изтощава,
Той нови врагове изобретява.

3958.

Не съществуват вечност и безкрайност,
Не съществува и Духът Свети
И аз се питам по каква случайност
Човек реши да ги изобрети.

Науката ги бързо възприема,
Религията храни с тях души,
А срещат се и в не една поема –
Чрез тях поетът музите теши.

Красят и всекидневния ни говор,
„Безкрайно те обичам!” е сигнал
При който и да е двустранен сговор,
Какъвто всеки влюбен е познал.

Безмислието, щом ни осени,
Не може нищо да го замени.

3959.

Защо ли откогато слънце свети
Са славени тиранни от поети?
С какво привличат у един поет
Делата на отявлен людоед?

За мен е тайна как във всяка строфа
Той също като в боклукчийска кофа
Безмислие и глупост е събрал
За възхваляване на своя крал.

А докато с тирана се сближава
Напълно себе си обезличава,
За да получи някоя пара

И зальци от кралската софра –
Занятие безсрамно и бездарно,
Но неизменно много популярно.

3960.

От победителя в противоборството
Се разпродава справедливостта,
А победеният се радва на покорството,
Коего подарява му властта.

Мени се модата за кръвопускане,
Но правилото трае век след век
И в оръжейното си надпрепускане
Със стръв самоубива се Човек.

Преди това обаче с увлечение
Разделя своя древен род на две –
Едната част със подвизи военни е,
А другата за траен мир зове.

Коя от двете части побеждава,
Загадка никаква не представлява.

3961.

Река от кръв! – това за съжаление,
Не е сравнение, а е реалност днес,
А също и нагледно потвърждение,
На бързия технически прогрес.

Отвред се стичат кървави поточета
Към бързотечната река от кръв
И жадните военолюбци лочат я
Във надпревара кой да бъде пръв.

Професионалисти и любители
Размахват с бяс заветния сатър,
В гърди се тупкат като победители
И кряскат: „Вижте, колко съм добър!”

Не се чудете, че такава кряскане
Най-често се посреща с ръкопляскане!

3962.

Да минеш на живота през злините
И все пак някак да останеш жив,
А всички твои близки са избити,
Нима е повод, за да си щастлив?

Оставаш сам сред други оцелели
С развързани ръце, но без език,
Заклещен при строителните скели
От див полуграмотен фанатик.

И ти строиш с безмисленост жестока
По силата на безпощаден план
С усилова се скорост без посока
В разрухата да бъдеш увенчан.

И тя е май единственият плод
На твоя пълен с бедствия живот.

3963.

Купът на непрочетените книги
Расте като лавина ден след ден
И чакат гении до шушумици
Дано трудът им бъде оценен.

Това обаче става все по-трудно,
Читателската бройка не расте
И затова не виждам нищо чудно,
Че неизвестни си остават те.

А „напечатано и претопено”
Е социалистически призив
(по същество: „издадено – платено”)
Към автора-класик, все още жив.

И колкото е повече почетен,
Той толкова по-малко е прочетен.

3964.

Адам в началото сам всичко правел
Без някакъв конкретен занаят,
Но веднага след Каин с брат му Авел
Професиите бързо се множат.

Във вярата нещата са обратни
И всеки бог е бил специалист –
Те трудели се сред чертози златни:
Изида, Птах, Амон-Ра, Озирис.

Божествена метла ги тях помете
В ръцете на невидим супер-мъж
И той единствен остана да свети
Със титлите „Велик” и „Всемогъщ”.

Сам себе си нарича Саваот –
Да бъде бог, осъден доживот.

3965.

Във ново агрегатно състояние
Корупцията родна се намира,
Прецежда се в Народното събрание,
През порти и прегради се провира.

През всеки съд при всяко положение
Тя дупчици невидими пробила
И даже ражда се предположение,
Че ѝ помага нечестива сила.

Неуловима е като вампирите,
Обширна, всеобемна и голяма,
Но ако във читанките я дирите,
Ще видите, че нея там я няма.

Почтеният за своята защита,
На бъдещето трябва да разчита.

3966.

Не е ли важно свойство на числата
Преживянето им правдоподобно?
Умело с него служи си Лъжата -
Злокобно, но за нея най-удобно.

С числа твърди, че имало напредък
И халът ни от сладък е по-сладък
Особено най-вече напоследък...
Но има не напредък, а *назадък*.

Назадъкът ни на числа не вярва,
А се измерва с гражданите гладни,
С което всичко друго изпреварва
И всичко друго трябва да отпадне.

Гладът открито своя лик показва
От сиромашката студена пазва.

3967.

За благоденствието на народа
Под бащинската грижа на властта,
На гражданския дълг пред ешафода
Се трудят в Центъра и по места.

Анкети и банкети посвещават
На повсеместното му тържество,
Душа министрите за него дават
Не само с думи, но по същество.

И то се непрекъснато издига
Със устрем към космични висоти,
До райските селения достига,
Като звезда започва да блести.

Гладът, нещастieto и тъгата
Завинаги остават на Земята.

3968.

Борбата ни против жестокостта
Ще спре ли нявга да е актуална?
Умът не вярва. Вярва Съвестта
Със своята наивност изначална.

Жестокостите имат род и вид,
Държавни, лични, групови, семейни,
Но няма срещу тях измислен щит
Подбудите им ако са идейни.

Идейната жестокост! – този бяс,
Макар и обясним, е безграничен!
Демони древни призовава в нас,
За да заситят порива първичен.

Той лесно гони всяка добродетел
И Двайсти век е на това свидетел.

3969.

Предлагат ми безплатна консултация
Как да планирам своята кремация

И аз съм най-приятно впечатлен,
Че някой още сеща се за мен!

На пребогатата си биография
Дори измислих кратка епитафия:

„Разпръскваше искра подир искра,
Но пламна и накрая изгоря.”

Припомняйки си Ленинската Партия
Си казвам:” Та това от нея дар ти е!

Ти трябва да си винаги щастлив,
Че тя не те е изгорила жив!”

И с този спомен за успокоение
Аз се оттеглям със благоговение.

3970.

„Народните съдии” заседаваха,
Осъждаха сразените врази
И с дръзновена щедрост смърт раздаваха
Сред горести и кървави сълзи.

Във времена на тъжна относителност
Изглежда повсеместно е така –
Едните мразят всяка соц-действителност,
А другите са влюбени в ЧеКа.

Приемат ли смъртта на милионите
Чрез средствата на предумишлен глад?
Отричат ли, че SS-баталионите
Земята са превръщали във ад?

В свободните държави без съмнение
Със право всеки е на лично мнение.

3971.

Той искаше партийно да пребъде
Обаче се препъна във властта –
Редакторът на смъртните присъди
Усети сам крилото на смъртта.

За Главния той бе ненужно умен
И въпреки че верен бе наглед,
С таланта на оратор сладкодурмен
Идейно бе опасен за съсед.

По стръмната алея към затвора
За кратко беше шеф в „Жената днес“
И там намери временна опора,
Докато дойде пагубната вест.

Очаквано към Онзи свят замина
Преди да срещне Новата година.

3972.

Дебелоочие и остроумие
Във вестникарството са синоними
И част от славното ни празнодумие,
В чиято област сме непобедими.

Изсипваме внимателно помията
И се прицелваме къде да пада -
В омаскаряването е стихията,
Която в занаята е награда.

Поддържаеме словесната процесия
В националната си търговия
Чрез идеологично равновесие
И политическа благословия.

Да бъдеш виден вестникарин днес
Не само гордост е, но даже чест.

3973.

Идеологиите се провалят
Под планините от човешка плът!
Ни Саваот, ни дяволът, ни кралят,
Не могат този факт да променят.

Измислени човеци в надпревара
Се щурат в храм от думи изграден
И бранят безпричинната си вяра,
Светът че е към правда устремен.

Обаче ние сме реални люде
И никой грях не ни изглежда чужд,
Узрели сме за всякакви заблуди,
Макар на бог да сме подобни уж.

А крайната ни цел е чрез войната
Да наторим със себе си земята.

3974.

Съюзът на големите джуджета
За академия събра пари
И бързо върху жълтите павета
Храм на науката си сътвори.

Събраха се от цялата Родина
Джуджета всякакви – жени, мъже,
И за водач на умната дружина
Избраха най-голямото джудже.

Огромно творчество осъществиха
С взаимоспомагателни хвалби,
Но отведнъж хвалбите ги взривиха
И не остана учен да скърби.

Обичани не бяха, нито мразени,
А просто от света незабелязани.

3975.

В марксизма има словосъчетания
Със свърхестествено лъжлив заряд
И между тях със водещо влияние
Е „властващият пролетариат”.

Лъжите, милионно тиражирани,
(Преведени на не един език!)
Не се превърнаха във хляб и сирене,
Но се наложиха с куршум и щик.

На робите веригите оставиха
Или пък ги избиваха до крак,
За алената клика рай направиха,
За пролетариата бе ГУЛАГ.

От всичките режими не случайно
Робовладелството е най-трайно.

3976.

Враждаебна е околната среда
И по-враждебна става всеки ден,
Изреждат се беда подир беда,
Невинният отвред е застрашен.

Дали с бедите да се примирим
Или със тях да поведем борба?
А може би ще трябва да виним
За всичко безразсъдната съдба?

И примирени, и непримирени,
Сме всички ние със души нетленни,
Осъдени за първороден грях

Да изживеем своята мелодрама
С изкуствените радости и смях...
Причини за естествените няма.

3977.

Герои и предатели не могат
Един без друг във своя жизнен път,
Ако ще трябва дяволът и богът
Взаимната им слава да спасят.

Разменя им понякога местата
На времето неспирния прогрес,
Когато истините по Земята
Променят пощенския си адрес.

Във най-последна сметка кой какъв е
Зависи от добрия календар –
Държи отчет той в своите калъфи
И там се вижда кой е здрав другар.

Предателствата Времето отне,
Предателите ни обаче – не.

3978.

Отколе генът на продажността
Се размножава в родните простори
И в името на справедливостта
Готов е с трудностите да се бори.

Продава се у нас какво ли не -
От партии с партийните централи
До капитали, годни за пране,
Ведно с международни магистрали.

Чрез хора в Министерския съвет
Родината се вече разпарчава,
Нацяло няма как да се продава,

Но нявга и за туй ще дойде ред
Ако се появи заможен мистър
Да я навре в търговския регистър.

3979.

*Politicians and diapers must be
changed often. (Mark Twain)*

В обществената говорилня
Е пълно с глухонеми
И сито от храна обилна
Там мнозинството дреме.

Подбрани всички по негодност,
Те грабят с чест на чело
И българи са по народност,
Но чужденци на дело.

Оплакват се как правда няма
И тръпнат от уплаха,
Че Бог им дал уста голяма,
Но не и два стомаха.

Обаче вождът им нарежда
Да хранят винаги надежда.

3980.

Какво е вярата, че Бог го има,
Без вярата в отвъдния живот?!
Измамата е неопровержима
И тя на много векове е плод.

А боговете често си помагат
На всички адски дяволи напук
И затова не се усеща прагът,
Чрез който се делят един от друг.

Отвъдното е тяхна обща крепост,
Където смисъл величав е скрит
И би било значителна нелепост
Да се признава, че това е мит.

Човекът се опива от страстта
Да вярва на недействителността.

3981.

*Аз, Велислава Дърева, ви поздравявам всички вас
- чисти, честни, почитени, непорочни, ангелоподобни,
херувими и серафими! (Епицентър, 23.10.18)*

Реши да подражава. На кого?
Обичаше класиците, но най
й се харесваше Виктор Югó.
Защо Югó ли? Всеки ще познай.

Започна като него да реди
По пет-шест прилагателни на ред
И в коренището им да следи
Какъв ще е словесният портрет.

Громеше вдъхновено с огнен гняв
На Партията върлите врази,
Но на гнева, до болка величав,
Откликваха със смях вместо сълзи.

Кое то на лъва е позволено,
На агнето е строго забранено.

3982.

Езикът даде право на Човека
Да заповядва и се подчинява
И да върви по своята пътека
Към може би заслужена прослава.

Със помощта на каменната брадва,
Когато във ръце държи я здраво,
Видя, че лесно е да заповядва
И брадвата нарече свое право.

Старателно езикът се извива
Пред правилния брадвопритежател
С чиято сила силово разкрива

На неприятел, а и на приятел,
Как ще наложи ясно в обществото
На вечния порядък тържеството.

3983.

Опитах се веднъж да си представя,
Че съм другар на отговорен пост
И вождът ми червен ми предпоставя
Да оглавявам класовата злост.

Той иска списъка на враговете,
Които аз съм пратил на разстрел
Във името на светлите завети
И идеала, в който съм се клел.

Но ако врагове не са налични
Как да постъпя в този звезден час?
Да следвам ли съветите практични:
„Невинните са нашият запас”?

В началото отказвах, то се знае,
Но после почнах да се колебая...

3984.

От престъпление към наказание
Тържествено отправя ни съдът
В затвора след добро превъзпитание
Да продължим житейския си път.

По силата на някаква ирония
За малко не ни стигнаха пари
Да си закупим свежо беззаконие
И парламентът да го одобри.

Богатите го плащат предварително
И бодро ползват всеки смъртен грях
А ние все треперим унижително
Със малко срам и много, много страх.

Замогвайте се! На парáта звона
Е винаги по-силен от Закона.

3985.

Когато кърлежът е със корона,
Изсмуканите кърви стават сини
И по наследство пази ги Закона
За него и най-близките роднини.

Народът построява му палати
На кърлежчета малки за наследство
И от международен съд признати,
Че придобити са със лични средства.

Но не международна, а народна
Е алената кръв, която смуче
Във името на цел богоугодна,
И в рая пак престол за да получи.

Понеже Бог е сляп, и ням, и глух,
Че го е пуснал в рая скоро чух.

3986.

*„Грабете ограбеното!” е един
от напъните към невинност.*

С реални хора идеални цели
Не се постигат! Просто няма как!
Но комунистите не са успели
В това да видят на съдбата знак.

Те смятат комунист за нещо свято,
А във действителност светец не е,
Мечтае да живее той богато
С богатство, независимо чие.

Да, тук е източникът на бедите,
Човекът-собственик е вездесъщ
И накъдето и да го въртите
Ще си остава все един и същ.

Несполучлив оказа се обаче
Стремежът му да бъде друго яче.

3987.

*Тревата е заета с преброяването
на калинките (Анг. Василева).*

Зората, птичките, снега, цветята
И всяко поетично оборудване,
Включително звездите и луната
Обичм, но понякога с учудване.

Учудвам се, че все пак е възможно
(А вие също може да се чудите)
Поетите във време най-тревожно
Да славят безметежно пеперудите.

Защо не им достига вдъховение
За скърбите, изпълващи планетата?
Човекът пред терора на колени е,
А те броят на лотоса цветчетата.

Със отговор, неясен или ясен,
Какъвто и да е, не съм съгласен.

3988.

Безлична дума, „неблагонадежден”,
А колко горести е причинила!
Дамгосат ли те, ти си обезвреждан
Дорде си жив и то със страшна сила.

Подхваща те най-първо кадровика
И във нарочен списък те поставя
Сред врагове на алената клика,
Които Партията не забравя.

Унгарецът ли нещо се бунтува,
Оказва се, че твоя е вината,
Така е и щом чехът негодува,
Защото му орязали правата.

Навсякъде виновникът си ти
И няма никой да те защити.

3989.

Във нашата обичана земя,
Чиновничеството в която властва,
То също като древната ламя
При всяко съкращаване нараства.

Дали е свързан този феномен
Със някаква загадъчна магия,
Срещу която сам, незащитен,
Стои светът и с него всички ние?

Загадка... Но подобно на вълна
Чиновническа маса ни залива,
Покрива тя страна подир страна
И форма на цунами придобива.

Безсилни сме по простата причина,
Че няма против този мор ваксина.

3990.

Милионер съм от известно време
И щастие обкичва пътя мой,
Обичам лукса, дявол да го вземе,
А също *cash*, т.е. пари във брой.

Започвам да се чудя на бедняка,
Че иска да се храни всеки ден,
Докато всъщност трябва да почака
Милиардер да стана най-почтен.

Ще съм всемилостив благотворител,
За бедните ще спретна ресторант,
Във който всеки безпаричен жител
Глада ще гони... Аз ще съм гарант.

Но дотогава, вместо да въстанете,
Добре ще е да стягате коланите!

3991.

От хиляди столетия умът
Е в плен на мускулестата простащина,
Пред нея онемява и съдът,
Макар по дяволите да е пращана.

А тя остава тук като скала
По силата на древната традиция,
Подкрепяна чрез мисъл и дела
Безспирно от народната милиция.

Простаците са нейните чеда
(И при това дарени с дълголетие),
А тяхната свещена свобода
Опазвана от разни комитети е.

Не вярвайте, каквото и да става,
Че някаква промяна се задава!

3992.

Пред песните на властващи сирени
Народът в упоение мълчи
И чака обещаните промени
С възторгнати от вярата очи.

Той знае, че го лъжат откровено,
Но моли да е за последн път
И вождовете иска постепенно
Да се отучат явно да крадат.

Сирените с това не са съгласни,
Не спира техният омайващ зов,
А той способен е стремежи частни
Да претвори в обществена любов.

С доверие ги слушат милиони –
Във чакането те са шампиони.

3993.

Планира се да бъдем все по-зле
И този план се точно изпълнява
От Сатаната, който ни прокле
Да бъдем най-нещастната държава.

Той властва в Министерския съвет,
В палатите на родните банкери,
А също вредом, с ред или без ред,
Щом далавери може да намери.

А злото засега е без предел,
Но с опити да бъде намалено,
Дори в красива книжка бях прочел,
Това че е от Бог постановено.

Очаква се архангели небесни
Да го внедрят сред органите местни.

3994.

Готови са с нозете си нечисти
Да газят всяка правда и закон,
За да останат нагли комунисти
Под всякакъв партиен небосклон.

Това са те. Менят си цветовете
Ако е нужно даже всеки час,
Придворни шутове са при царете
И с ленинците заедно на власт.

Сред тях крадци на дребно и на едро
Ограбват бедния народ безспир,
Но бъдеще му обещават щедро
Из цялата безбрежна робска шир.

Понявга схемата изглежда смешна,
Обаче за целта им е успешна.

3995.

С измама бе получил доктората,
А също и научното си звание,
Бе истинска единствено лъжата,
Която бе му главно препитание.

Във преписвачество го обвиниха,
Но той отдавна вече не преписваше,
Наемаше слуги за кражба тиха
И най-накрая само се подписваше.

Достигна се и до съдебно дело,
Но адвокатът в своята пледоария
Успя вината да прехвърли смело
Върху „условията във България”.

Така, макар престъпен и презрян,
Той беше най-позорно оправдан.

3996.

Водачът за най-древния човек
Бе на една тояга разстояние,
А в нашия цивилизован век
Той е опазван в непристъпни здания.

Дали тиран е или демократ,
Това е без съществено значение,
За него си напълно непознат
И безразлично му е твоето мнение.

Ти го познаваш само по портрет
И телевизионните емисии –
Да чуеш, всичко че ти е наред
В отчета на държавните комисии.

Недей със грижи да се претоварваш,
За теб е важно само да му вярваш!

3997.

Крадах безспир с години, с петилетки,
Усещах, че и другите крадат
И според моите идейни сметки
Това бе благороден занаят.

Кой с мен могъл би сили да премери?
Аз съм борец за свят прекрасен, нов,
Сред който с кражби всеки ще намери
Признание и може би любов.

Не съм самин. Момичета, момчета,
След мен ще тръгнат, само да река,
Ще бъдем устремни като ракета
И мощни като придошла река.

Една загадка мира ми не дава –
Благата кой тогава ще създава?

3998.

Идеите са неунищожими
За разлика от своите носители,
Които зарад тях залагат име,
Но никога не стават победители.

Идеята е само тежко бреме
И трябва да се хвърля във забвение,
Щом за победата настане време,
В противен случай, чакай поражение!

По пътя към властта тя често чезне,
Замества я трагично отклоняване
На Ужаса през зейналите бездни
Във името на личното спасяване.

Тогава точно на мъглата в здрача
Изгрява фигурата на Водача.

3999.

Законно беше Фюрерът избран,
А Ленин стана вожд против Закона,
Но кой от тях е по-голям тиран
Със жертви от по трийсет милиона?

Кръвта, когато буйно потече,
Не се измерва с литри, а с морета,
Способна винаги да повлече
В забрава и култура, и просвета.

Закон и беззаконие в съюз
Понасят се напред с всесилен тътен,
Домът на правдата остава пуст,
Но злобата я гали бриз попътен.

А историците срещу заплащане
Подкрепят със охота всяко схващане.